

MÉHES KÁROLY

Juli és én

Az álommal kezdődik, vagy éppenséggel fordítva: azzal fejeződik be minden? Az a gyanúm, hogy ezt valaminek a közepén álmodtam.

A főtéri kavalkádban ácsorogtam, meleg nyári napon. Ilyenkor minden tele van sátrakkal, cserepet, szőtttest, fafaragást árulnak, lehet bort kóstolni, sütnék kolbászt, malacot és akinek nem volt elég édes a gyerekkora, végre belebújhat egy felhőnyi vattacukorba.

Sándor és Juli termett élém és igen csak megörültünk egymásnak. Idestova húsz éve, hogy együtt kezdtük koptatni az egyetem padjait, de tán még többet koptattuk a büfé és a tanszékhez legközelebb eső csehó padjait: e két helyen is nevelődtünk annyira, mint a szemináriumi termekben.

Igen ám, de alig váltottunk néhány örvendező szót, amikor újabb emberek sodródtak mellénk, akikben Sándor általam nem ismert, szintén régi cimboráit ismerte fel. Olyannyira, hogy szinte se szó, se beszéd fogta magát, és ezzel a társasággal tovább állt. Ahogy távolodtak, bár sűrű volt a tömeg, még mielőtt a főtérről kivezető boltív alá értek volna, összetéveszthetetlenül láttuk Julival, hogy Sándor felettébb bizalmasan átkarolja a csoporthoz tartozó magas, barna hajú nő vállát.

Bizony, hogy láttuk, mind a ketten.

Túl intimnek éreztem, hogy hirtelen, e tekintetben szinte idegenként, tanúja legyek Juli szomorúságának, elfordultam hát kissé. Figyeltem a városháza kopott tornyát, épp a 6-osra ugrott az óra nagymutatója. Vártam, hogy elkezdődjön az órajáték, ilyenkor a Tavaszi szél vizet áraszt című dalt csengi-bongja – de nem történt semmi, elromolhatott a zenélő szerkezet.

Azaz, dehogy nem történt semmi.

Éreztem, hogy valaki, aki csakis Juli lehetett, megérint a derekam táján. Tétova érintés volt ez, amit rögtön követett, hogy a fejét – szintén hátulról – a vállamra fektette, éreztem, amint a haja a gallérom mögé, a tarkómra hullik. Úgy rémlik, Juli mondott is valamit, vagyis suttogott, én feleltem rá, de nem tudom, mit.

Az érzés, az nagyon megmaradt.

Felébredtem rá, akkorát dobban a szívem.

Nem állítom, hogy ettől a perctől fogva tudtam, de egy csöppet sem lepődtem meg, amikor aznap a bankban összefutottam Julival.

Meg kellett volna gondoljam kétszer, is hogy eláruljam-e, vele (is) álmodtam, de az az erő, ami ki akarta velem mondatni a nagy igazságot, gyorsabb volt, mint a megfontolás.

Így mondtam: Nem fogod elhinni, az éjjel rólad álmodtam.

És Juli mintha valóban nem hitte volna el. Ugyan meglepettséget mutatva visszakérdezett, hogy Tényleg?, de aztán még gyorsan váltottunk pár szót a gyerekekről, biztosítottuk egymást, rendben megyegetnek a dolgok, aztán siettünk tovább. Intézni azokat a bizonyos „dolgokat”.

Egy napra rá csörgött a mobilom. Rossz időben, sebtében tudtam csak felvenni.

Juli volt az. Visszahívlak, suttogtam, mert egy fontos megbeszélésen ültem. De vajon vannak-e fontos megbeszélések, olyanok, aminél nem lehet valami más még fontosabb?

Csak annyit akarok kérdezni, hogy tényleg álmodtál rólam?, kérdezte Juli.

Igenlően hümmentettem, hogy ne legyen hangos.

Szeretném, ha elmesélnéd.

Még egyszer hümmentettem.

Nem tudtam, mit tegyek: nekem kellene-e Julit hívnom, hogy akkor most késsen állok, ráérek álmodt mesélni. Vajon udvariatlan vagyok, ha nem jelentkezem, vagy toladódó, ha igen. Az efféle ügyekben nehezen igazodom el.

Juli megoldotta a feladatot, amikor a következő nap megint telefonált.

Most jó?, ennyit kérdezett.

Most jó, mondtam.

Annyit előrebocsátottam, hogy az álommal kapcsolatban semmi rosszra ne gondoljon, ám ha a teljes igazságot óhajtja hallani, nos, készüljön fel rá... kerestem a jó szót, végül is azt böktem ki: amit álmodtam, bizalmas.

Juli azt felelte, minden álom bizalmas. És külön kér, mindent úgy mondjak el, ahogy láttam és ahogy hallottam.

Amikor az álom végére értem, csönd lett. Körülbelül öt másodpercig tarthatt. Aztán Juli azt mondta: Köszönöm. És letette.

A változatosság kedvéért három nappal később Sándorral futottam össze, most nem a bankban, hanem a postán. Nagyjából ugyanaz a beszélgetés zajlott le köztünk, mint korábban Julival, azzal a nem csekély különbséggel, hogy neki valamiért nem említettem, hogy álmodtam vele (is). Érdeklődtünk egymás családi hogyléte után, s egyedüli gyengeségem az volt, hogy külön megkérdeztem, hogy s mint van Juli. Sándor röviden azt válaszolta, jól van. A búcsúzásnál biztosítottuk

egymást, hogy össze fogunk jönni, mert disznóság, hogy lassacskán évek telnek el anélkül, hogy leülnénk egy jót beszélgetni.

A Sándorral való találkozásom utáni napon Juli felhívott.

Megkérdezte, nem zavar-e?

Nem, nem zavar, mondtam, pedig, ha nem is eredendő zavarásképp, de valahol belül, nagyképűen úgy is fogalmazhatnék: mélyen, igenis zavart.

Honnan tudtad?, szegezte nekem az újabb kérdést Juli.

Micsodát?, tettettem magamat, holott azonnal tudtam, mi az, amit még előbb tudtam.

Mindent.

Mindent?

Igen. Hogy Sándor...

Nem tudtam.

Hát most már tudod, és elvékonyodott a hangja. Nem tudom, sírt-e, Juli nem volt olyan sírós fajta.

Most se köszönt el, csak letette. Úgy éreztem, nem kell lelkiismeret furdalásom legyen. Nem én álmodtam előre, hogy Sándor ott hagyja Julit (és mellesleg, az álmomban, engem is, azaz kettesben Julival) és valaki mást karol át az utca forgatagában. Azért sem kell kétségek kínozzanak, amiért mindezt elmeséltem Julinak, hiszen ő kérte. Nem hiheti egy – végül is – idegen ember álma bármilyen módon is irányíthatja az életüket, akár csak azt, hogy ettől az álombéli tudástól világosodott meg a valóságban is, és jött rá Sándor... hát milyére... eltévelyedést akartam mondani, de nem vagyok benne biztos, állíthatok-e ilyesmit.

A következő napokban sokat gondoltam Julira. Nem a mostani Julira, akivel ilyen álmofejtésbe keveredtem, hadd higgyem azt, önhibámon (s pláne az ő hibáján) kívül. A régi Juli járt az eszemben, akivel hosszú évekig minden nap találkoztam. Aki mint nő (illetve – tán jobb különválasztani –, mint emberi természet) hol tetszett, hol nem, s a leginkább közömbös volt a számomra, főképp azután, hogy egy pár lettek Sándorral.

Vajon, mégis, az az álombéli mozdulata, a vállamra hajtott feje hol gyökerezik bennem? Soha semmi efféle nem történt, és úgy tudom, nem is ábrándoztam efféléről Julit illetően, se többről, de még kevesebbről se – ha az a „valami” ugyan lehet a fej-odahajlásnál kevesebb. Hát persze, hogy lehet: egy nézés, egy szemlesütés.

Jobb inkább nem boncolgatni, mi kevés, mi sok.

Aztán megint volt egy álmom.

Vagyis... nagyon fura. Nem kínzó módon, de fura.

Felébredtem, és nem emlékeztem semmire. Holott tudtam, és ez most valódi, egzakt tudás volt, hogy Juliról álmodtam. De semmi nem maradt meg belőle. Ha erre gondoltam, erre az álm-lyukra, olyasmit láttam, mint a törökösen készített kávé alján maradósűrű, fekete zacc. Amire nem lehet azt mondani, hogy semmi, és mégis az.

Jut eszembe, nem kávézacsból szoktak jósolni a kuruzslók?

Igen, telefonált Juli.

Megkérdezte azt, amitől, úgy látszik, tartottam, mert amint megkérdezte, rádőbbsentem: igen, ettől tartottam.

Azt kérdezte: Ha már valósággá lett az álmod, nem kellene minden pillanatát igazzá tenni?

Ugyanaz a hang, ami ott, a bankban elkottyantotta az álmot, most néma maradt. De Juli nem azért hívott fel, hogy hallgassunk nagyokat.

Tudod, hogy a válladra hajtom a fejemet hátulról és a gallér mögött a tarkódat megborzojja a hajam.

Annyit tudtam csak kipréselni magamból: Igen. Azt már nem tudtam hozzátenni: Emlékszem.

Juli sóhajtott egyet, úgy mondta, a kieresztett levegővel: Ennyi jár nekünk. Azért mert olyan tisztességesek vagyunk, hogy csak álmodni merünk.

Egy pillanatra ő is elhallgatott, tán várta, feleljek valamit. De nem jutott eszembe semmi.

Ha már az álmot én szállítottam, neki kellett kitalálnia, mi történjen a valóságban.

Ezt mondta: Várjuk meg, míg megint találkozunk, mintegy véletlenül. Mi úgyis tudni fogjuk, az nem lesz véletlen.

És megszakította a vonalat.